

omma nou otša näggin, oh, kui kibbedaste piddin minna omma ellopäwade pallawat ja külma katsuma! Ei olleks sedda enne mitte töeks arwanud, kui wast nüüd, mis räkimatta ränk waeste ning häddaliste järg siin Ma peäl on. Oh, kui mitto joukama innemeste hulgast neid on, kes teotamisje, kurja wandumisje ning söimamisjeega neid omma ukse peält wäggiše ärralükkawad ja sedda kibbedat janna neile ettewiiskawad, et nemmad ei muud kui üsna laiskusse pärrast hulluwad ja kerjawad! Ja seddagi piddin ma wahhest katsuma, et üks eht teine koerad minno peäle aias. Oh et suur Jummal sedda neile saaks andeks anda!

Wimaks ollin minna senna liina sanud, mis peäl minno iggatsemisjed käisid. Suhtusin önsal wiisil seäl allewis ja kohhe hakkatusses ühhe seppa paa peäle, kus rahwas ollid tö kallal. Seisin seäl kinni, emesele leiwa rasukest allandlikkult palluda. Üks noor priist mees astus ukse peält wälja ja ütles lahke samaga, et piddin sisse tulema. Oh, kas jate kül minno rõmo viete ärra-
arwata, kui minna tedda kohhe sain ommaks siid-
dame söbraks ärratunda! Ugga temma ei sanud
mind ei milgi wiisil ärratunda, ni üsna teist teg-
gõmodi ollin käinud.

Kui noor sep, kes olli meistriks sanud, ja kelle omma pärralt padda olli, minno käest küsis, kes minna ollin, kust ma tullin ja kuhho piddin minnema, ja kui minna keige se peäle wastust ollin annud, siis se olli temma melest nenda, nago minno heäl piddi temmal tuttaw ollema. Astus liggimale minno ette ja watis tiik aega üksi filmi minno peäle. „Jummal tulgo appi!“ hüdis temma siis küssendamisse wiisil: „Eks sinna ei olle minno kallis wanna süddame söbber ning armas felttimees, kelle peäle ollen allati möttel-
nud, ja kes minno surmahaiqusje fees minno peäle hallastas ning kelle lahke trui hooltkand-
misje läbbi minna muist omma terwist jälle kätte sain? Eks sinna ei olle sesamma inimenne, kes minno heaks ommad rided ärramiis ja omma weikest rahha warrandust ärrakullutas? Eks sinna ei olle siis minno juremaks heateggiaks sanud siin Ma peäl? Jah, sa olled minno melest kui minno keige armsam kallim lihbane wend.“

Siid temma hakkas ümber minno kaela ja nuttis minno kallal rõmo ning tänno piõsarad. Ei mingisuggust häbbi ei tulnud temma mele sest, et olli omma sellide silmade ees, kes ukse peäl immetelledes seisid, ühhe inimese kaela ümber